

יומן אישי

מגיש איתמר גפן

שלום לך יומן יקר זה אני שוב איתמר היום הד 10 2025 כן כבר עברו שנתיים מאז הטבח שהיו הרציים ומשם נחטפו ונרצחו המון אנשים צדייך בשבי החמאס יש 67 חטופים אחת מהן היא אחותי היום בלידה חלמתי על איך שהיא חולרת הביתה ואני כל כך מתרגש אני רץ לנתת לה החיבוק ורצע לפני שנצאתי בה השעון המצורר צלצל התחלתי לזכור ולזכרתי איזה יום היום. מאז שהיא נחטפה אין יום שאני לא מדמיין איך היא חולרת אלינו ואיך החיים שלנו היו נראים אם היה קורה לה משהו לפני המסיבה והיא לא הייתה הולכת, טוב אני צריך לזכור להתארען לבית ספר אכתוב שוב בקרוב.

חזרתי עכשיו מטקס אני חושב שהוא היה יותר עצוב מטקס יום השואה הראו לנו הצגה של המסיבה הרציים ואז הציגו שני בנים שניצלו מהמסיבה ורציים וסיפרו לנו הכול איך הם נמלטו, מה הם עשו כשהם נפגשו מול מחבל בנים מול בנים. לאחר מכן יצא יצקה שהיה חטוף הציג וסיפר לנו מה זה היה להיות חטוף בצנה. לקראת הסוף הראו לנו תמונות של כל 67 החטופים צדייך בצנה. בין התמונות ראיתי שם את אחותי הצדולה, פרצתי בבכי וירדתי בסוף לבמה נישקתי וחייקתי את התמונה שלה, ממש דמיינתי איך היא אמיתית, איך זו באמת אחותי שחזרה אחרי שנתיים בצנה. זה הכול לבינתיים.

שלום יומן יקר זה שוב אני חזרתי הביתה לפני כשעה ראיתי את אמא שלי יושבת על הספה, בוכה בכי מר ומתפללת שהיא תחזור בקרוב. ראיתי גם את אבא שלי שלא בכה ולא דיבר אבל הצינייט שלו יכלו לדבר בשבילו את הכאב שלו ואת החוסר תקווה שהיא תשוב. כן אבא שלי כבר מזמן איבד את התקווה שהיא תשוב והוא בטוח שהיא מתה. אחי הקטן שכבר בן 9 כבר כמעט ולא זוכר את אחותי, לא מבין מה יש להורים שלו. אני מאמין שהיא תחזור? האמת אני לא יודע, כבר כל כך הרבה זמן שהיא לא חולרת כי אין מי שיחזור? די אסור לי לחשוב ככה אני יודע שהיא תחזור אני פשוט יודע את זה אני יכול להרגיש את זה להתראות בינתיים.

יומן יקר השעה 16:35 אני והמשפחה שלי נוסעים עכשיו לרציים לאזור המסיבה לראות אולי משהו שייק לה עוד נמצא שם, איזו נצל או סוודר, אנחנו מקווים למצוא כל דבר שייק לה.

עכשיו הצענו לאזור המסיבה הקט ששרר שם היה נורא, זה שקט צורם, שקט נורא, יכולתי לצטט את ציני לראות אותה בורחת מן המחבלים, לראות

אתה פוחדת על חייה, לא יכולתי לצמוד בנה. לבסוף, אחרי שצטייט שלי חיפושית מצאנו חתיכה מהבגד שלה שנקרעה, אמא חיבקה את זה בדמעות, אמא שלי בכה בפעם הראשונה בחיי אני כבר בן 15 רואה את אמא שלי בוכה ושמנו את החתיכה הזאת ליד נרות השבת. להתראות יומן.

השעה כבר 20:00 והדבר הכי טוב שיכול היה לקרות קרה, אחותי בריטמת כל החטופים החולרים הביתה זה אומר שצוד כמה שצות אני אראה את אחותי, בכיתי את הבכי הכי מאושר בחיי, אמא שלי כתאם חייק שנתייט שלי ראיתי אותו מחייק, אמא שלי צדיין בשוק אני בכלל לא יודע אם אני אלהה אותה, כל כך הרבה זמן או שהיא תלהה אותי. אני כבר מחכה להראות לה את כל מה שהכנתי לה ליום שהיא תשוב.

נתראה בשעה 23:00 יומן יקר, אנחנו נוסעים לאסוף אותה מהצלב באדום אני כל כך מתרגש, נדבר יומני.

יומן יקר עכשיו האוטובוס עם החטופים הכיץ אנחנו צוד המון משפחות מחכים שם. אני בוכה, אחי בוכה, אבי בוכה, אחי בוכה כולנו מתרגשים הנה זה קורה, החטופים יורדים מהאוטובוס, אחד יורד, זו לא אחותי. צוד אחד עם זה לא אחותי, השעה כבר 23:20 איפה אחותי? היא ירדה מהאוטובוס אני השתטחתי על הרצפה בבכי, אחי רצה אליה בחיוק ובבכי ענק, אמא שלי צמד בשוק לראות אותה, הוא לא זיהה אותה, ואחי עם חיבק אותה. אנחנו כבר בדרכ הביתה, אחותי מספרת לנו סיפורים מהשבי ואני צדיין לא מאמין שאני רואה אותה.

ואו כבר 25\10\88 2:00 בליילה נסענו לבקר משפחה להראות לסיביט לדודים לפני דודים את אחותי היא כבר נרדמה. מחר אכתוב לך את כל הסיפורים שהיא סיפרה לנו. מדהים איך היום הכי עצוב בצולט הפך ליום המאושר בחיי. לילה טוב